

Mythologia, Francfort, 1581 - I, 15 : De propriis ritibus quorundam Deorum apud varios homines

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre I

[Mythologie, Paris, 1627 - I, 15 : Des ceremonies particulieres à certaines Nations touchant le service de quelques-uns de leurs Dieux](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre I

[Mythologie, Lyon, 1612 - I, 15 : Des ceremonies particulieres à quelques nations au service d'aucuns de leurs Dieux](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia
Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - I, 15 : De propriis ritibus quorundam Deorum apud varios homines, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 02/12/2025 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5899>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581
ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307
Formatin-8
Langue(s)Latin
Paginationp. 54-56
Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Vellent eum clam sepelire, per noctem in loco sacrate Ceneri humarunt, qui locus esset ignorantes. Verum cum res cognita fuisset, incolae Eteens miserunt ad oraculum quae percunllarentur, quid esset agendum: quibus responsum fuit supplicem Dea non esse remanendum, quare ibi demum sepultus est. at nunc de propriis ritibus qui apud nonnullas nationes quorundam Deorum fuerunt, dicamus.

De propriis ritibus quorundam Deorum apud varios homines. CAP. XV.

VERUNT praeterea varij sacrificiorum ritus apud nonnullas nationes, ubi sacra quorundam Deorum solennia celebrarentur, quae nullis cæteris Diis ex aliqua parte prorsus viderentur communia. quod quidem factitium est partim stultorum hominum inscitia, & ignarorum quantum ratio & religio requirat, partim insidiis eorum sacerdotum, qui conabantur per varietatem ceremoniarum rem in precio retinere, cum res ridiculae potius iure videri possent, quae fieret, recte inuentibus, quam ullam sanctitatem continere. Partim etiam fiebat hoc dæmonum malignorum fraude, cum esset adhuc potestas tenebrarum, qui per has ambages homines in seruitio retinere, & perpetuo fallae religionis idololatriæq; vinculo astringere nitebantur, neq; ullam liberè respirandi animis illis superstitionibus oppressis concedebant facultatem, ut possent tantum fallaciarum secum parumper cõsiderare, & aliquando cognoscere quam absurda, quam vanam, quam ridiculam, quam omni scelerum genere contaminatam religionem complecterentur, atq; ut facilius cognoscere possumus q̃ multiplex, quãq; diligens esset illorum Deorum cultus, praeter illas observationes Deorum, temporum, victimarum, lustrationum, templorum, rituum, ac cæterorum quae superius fuerunt à nobis commemorata illud etiam poterit rem demonstrare, quod in illis sacrificiis anniuersariis, quae Patrenses patrio ritu Dianæ Laphyriae cognomento instituerunt, mos fuit ut sexdecim cubitorum longitudinis ligna viridia in orbem circa aram illius Deæ digerecotur, atq; intra hæc ipsa aridissima & aræ propinqua. Tum cæterolocum in morem septi undique obstruere cõsueverunt, quibus peractis pompam cum magnificentissimo apparatu

Deæ

Dextrāmittēbant. Per eam pompam virgo nubilis, quæ foret omnium pulcherrima & sapientissima iudicata, sacerdotio in his sacris perfungebatur, quæ sequebatur pompam postrema omnium, bigis inuenta ceteris pro equis currum trahentibus. deinde die postero eius diei quo pompa ad templum trāsmīssa fuisset, cum magno finitimorum omnium tum primitorum tum etiam publico studio sacra ritē celebrabantur, atque intra illud aræ septum multa viuentia animalia conicere pro victimis mos fuit: apros scilicet & hinnulos ceterorum, capream, luponum, & vrisorum, & aliquando feras iam prægrandes, tum multiplicia animi adultarum genera quibuldam pluvīs detractis. His addebantur semina omnium propē fructū ferarum arborum, quibus intra septum iniectis ignibus immixtis aridiora ligna accendebantur. quod si quamvis missarum ferarum forte aufugisset ex illo septo, astantes studiosē cursitabant ad eam capiendam, atque receptas feras intra ardens septum iaciebant, ut testatur est Porphyrius in lib. de sacrificiis, & Pausanias in rebus Achaicis. Neque verò in illis sacrificiis arcanis quæ in honorem Hecæ Dex vocatæ celebrabantur apud Arcades, quam Neptuni filiam fuisse nonnulli crediderunt, mos fuit victimas ingulare, sicut in aliorum Deorum sacris usus obtinuit. sed cum victimarū cōplures & peropimæ illi Dex mactarentur, pro suis cuiusque copiis artum victimarum, quem quisque primum apprehendisset casu & fortuito, præcidere iure illorum sacrorum iubebatur: quem solum artum Dex sacrificiis offerre primum mos fuit. atque illo vīto pro primitiis, tum ad offerendas victimas accedebatur. In sacrificiis Isidis cognomento Tithotæ apud Phocenses, quæ fiebant anniverſaria, mos fuit ut horis pomeridianis homines opulētiōres boues aut ceruos immolarent: qui verò magis tenui essent fortuna, offerrent anſeres, aut aues meleagrides, aut alias huiusmodi tenues victimas, cum capræ & suæ tanquam impura animalia ad illa sacrificia omnino non admitterentur. iubeantur autem legibus sacrorum rituum, & institutis illius Dex victimas illas quas offerrent, in pyram quæ fuerat extructa intra quendam adytum, demittere lineis aut byssinis vinculis ligatas, quæ quidem omnia efficiebantur cum pompa & musicis instrumentis strepentibus, ut traditum est in historiis ab Antimende. Atqui Ceteris sacrorum ritus is fuit apud Phigalenses,

ut nullæ victimæ cederentur, sed fructus confitarum arborum, & fauos, & succidam lanam ad aram porriceret, quæ ad quandam speluncam extruebatur, quibus oleum postea superinfusum accendebatur: quæ facta fieri quotannis cum publicè tum priuatim consueverunt, ut scriptum est à Pausania in rebus Arcadicis. Huic eidem Deæ Chthoniæ cognomento sine indigenæ apud Argiuos, quanta adhiberetur diligentia in iis sacrificiis quæ statis diebus per æstatem agebantur, patet vel ex eo ritu, quod non modò cum pompa sacrificuli qui annuis fungerentur magistratibus, agmen ducebant, quos viri ac feminae sequebantur, & pueri, omnes albis vestibus induti, coronas capitibus. è multis hyacinthis intextas habentes, sed & in extrema deinde agminis parte boues sequebantur eximie præduti vinculis distentæ ac reluctantes, quæ ad templum attraherentur. eò cum venissent, unâ ipsarum bouum immixtis retinaculis intro agere mos fuit, atque foribus adstantes ubi intro missam viderent, postes obicere consueverunt. Erant in eo templo aniculae quatuor cum falcebus relictæ, quibus curæ erat bouem intro missam interficere, atque una illarum, ubi casus tulisset, collum hostiæ præcidere iubebatur. Tum reclusis foribus alteram eodem ritu mactandam immitterent, atque singulatim quotquot offerebantur boues ab illis aniculis mactabantur. At ridiculus erat planè mos ille qui seruabatur in Iouis cognomento Poliei sacrificiis, de quo scriptum fuit à Nicocrate Cyprio in rebus patriis & à Pausania in Atticis rebus. Nam fuit consuetudo in illis sacrificiis ut hordeum cum tritico permixtum aræ imponeretur eius Iouis, neque ulli sinerentur ibi esse custodes: atque cum bos ad parata sacrificia ad aram accederet, easque fruges super aram attingeret, unus è sacerdotibus arreptam securim in bouem iaculabatur, ac statim fugiebat. Illi qui astiterant, quasi non viderint percussorem, securim in iudicium vocabant tanquam autorem ac ream eius cædis, quæ condemnabatur ut infringeret, victimam verò, quia non posse vivere arbitarentur, Ioui Polieo decernebant immolari omnibus suffragiis, & còmuni consensu. Atqui si velim quàm varios ritus sacrificiorum antiqua infania in variis locis ac variis temporibus introduxit còmemorare, longum esset & laboriosum opus nimirum, & quod magnum volumen posset explete: quare hoc argumèto scribendi relicto de hymnis antiquorum summarum verba faciamus.

De